நமது தேவன் சிருஷ்டிக்கும் வல்லமையுள்ளவர்

வல்லமையைப் பற்றி, அதிலும் விசேஷமாய் வரையறையற்ற வல்லமையைப்பற்றி, சில வழிமுறையில் அதன் விளக்கம் பற்றிக் கவனியாமல் நாம் மிக அரிதாகவே சிந்தித்துப் பார்க்க முடியும். வல்லமையின் செயல் விளைவுகளில் நாம் அதை அடிப்படையாகப் புரிந்து கொள்ளுகின்றோம். செயல்படுத்தப்பட்ட வல்லமை என்பது விளக்கப் படுத்தப்பட்ட வல்லமையாய் இருக்கின்றது. மனிதர்கள் வல்லமையில் வரையறைக்குட்பட்டிருந்தாலும், மறைந்துள்ள வல்லமையைச் செயலில் ஈடுபடுத்தவும் அதைப் பல வழிகளில் பயன்படுத்தவும் கூடியவர்களாய் இருந்துள்ளனர். மின்னல், இடியில் காணப்பட்ட வல்லமையானது வீடுகள் மற்றும் நகரங்களுக்கு ஒளியூட்டப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அணுவில் அடங்கியுள்ள வல்லமையானது சக்தியின் ஏராளமான ஆதார மூலமாக நெறிப்படுத்தப்படுகின்றது. பெட்ரோலியத்தின் வல்லமையானது, உள் எரி என்ஜினுக்குள் பயன்படுத்தப் போடும் வகையில், பயணமாக மாற்றுரு வாகியுள்ளது. இந்த உதாரணங்கள் மனதில் ஆழ்ந்து பதிகின்றவைகளாய் உள்ளன. நமது உலகத்தில் வல்லமையின் இந்தப் பயன்கள் நம் மீது செல்வாக்கு கொண்டுள்ளன.

வல்லமையின் இந்த உதாரணங்கள் யாவும் உண்மையில், ஏற்கனவே இருக்கின்ற வல்லமையைப் பயன்படுத்துவதின் உதாரணங்களாகவே உள்ளன. இவ்வுலகில் ஏற்கனவே மறைந்திருக்கின்ற வல்லமையை மக்கள் கண்டறிந்து, தகவமைத்து, கட்டுப்படுத்தி மற்றும் பயன்படுத்துகின்றனர். இது இயற்கையைப் பற்றியும் நமது உலகத்தின் ஆதார மூலம் பற்றியும் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இது முறையானதொரு வழி வகையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நம்புவதற்கரிய வல்லமையினால் உடுத்துவிக்கப் பட்டுள்ளது. நமது இயல்பான உலகத்தில் (உலகப் பொருட்களில்) உள்ள அணுக்கள் சக்தியுடன் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பிட்ட பிளவு அல்லது பிணைப்புச் செயல்முறையினால் அவை ஒழுங்கற்ற நிலையில் அமைக்கப்பட்டால், ஏறக்குறைய கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத வலிமையின் வடிவத்தில் பெரும் குழப்பம் வெடிக்கின்றது.

இவை யாவும் தேவனைப் பற்றி என்ன செய்வதாய் உள்ளது? “தேவனு டைய வரையறையற்ற தன்மை” என்ற நமது முதல் பிரிவில், நாம் தேவனு டைய எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மை, எல்லையற்ற அறிவு மற்றும் சர்வ வல்லமை ஆகியவற்றை கலந்துரையாடினோம். தேவன் சர்வ வல்லமை யுள்ளவராகையால், அவர் சிருஷ்டிக்கும் வல்லமையுள்ளவராய்

இருக்கின்றார். வல்லமையானது செயல்பாட்டில் விளக்கப் படுத்தப் படுகின்றது. தேவன் எல்லாம் அறிந்தவராகையால், அவரது படைப்பானது “அவர் அதைக் கண்ணோக்கியபடியே” இருக்கின்றது. அது அவரது சித்தத்தின்படியானதாய் இருக்கின்றது. தேவன் எப்பொழுதும் இருக்கின்ற வராகையால் அவர் எங்கும் பரவியிருப்பவராய் உள்ளார். அவர் உலகமாகிய தமது சிருஷ்டிப்பில் தம்மை விளக்கப்படுத்தினார். இவ்விதமாக, சிருஷ்டிப்பில் நாம் தேவனுடைய இயல்பின் சில விஷயங்களைக் காண்கின்றோம். இதுவே வேத வசனத்தின் நிலைப்பாடாக உள்ளது: “ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்” (ஆதி. 1:1).[1] இதனால்தான் சங்கீதக்காரர், “எங்கள் ஆண்டவராகிய கர்த்தாவே, உம்முடைய நாமம் பூமியெங்கும் எவ்வளவு மேன்மையுள்ள தாயிருக்கிறது! ...” (சங். 8:1; வ.9ஐயும் காணவும்) என்று உரத்துக் கூறுகின்றார். இந்தப் பூமியானது தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின் கை வேலைக்கு ஒரு மேன்மையான காட்சிப் பொருளாக உள்ளது ஏன்? சிருஷ்டிப்பு என்பதே தேவனுடைய சிருஷ்டிக்கும் இயல்பு மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றின் வானவியல் விளக்கமாகவே இருக்கின்றது. அவரது சிருஷ்டிப்புப் பணியின் பரப்புத்தன்மை பற்றி நாம் முதல் பிரிவில் சுருக்கமாய் ஆலோசித்தோம். இங்கு நாம், தேவனுடைய பிரபஞ்சத்தில் பூமி மற்றும் மனிதனின் இடம் மற்றும் பணி ஆகியவை பற்றி வலியுறுத்துவோம்.

மண்ணினாலே உருவாக்கப்பட்டவன்

“தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, ஜீவசுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார், மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான்” (ஆதி. 2:7) என்று நமக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. நமது “வடிவம்” நமது சரீர அமைப்பு என்பது மண்ணினால் ஆனதாக உள்ளது, எனவே நமக்கும் மண்ணுக்கும் பொதுவானவைகள் நிறைய இருக்கின்றன. சரீரப் பொருள் என்ற வகையில், நாம் பொதுவான ஆதார மூலம் ஒன்றிலிருந்து வந்தவர்களாக, பொதுவான தனிமங்களால் உண்டானவர் களாய் இருக்கின்றோம். சரீர ஜீவிகள் என்ற வகையில், நாம் பூமியிலிருந்து வந்தவர்களாக, பூமியினால் நிலை நிறுத்தப்படுபவர்களாக, பூமிக்குத் திரும்புபவர்களாக இருக்கின்றோம் (ஆதி. 1:29; 2:9, 16; 3:17-19). ஆகையால் தேவன் தமது சிருஷ்டிப்பின் நுண்ணறிவில், தம்முடைய இயல்பான மனித சிருஷ்டியைத் தம்முடைய இயல்பான சிருஷ்டிப்பான பூமியுடன் இணைத்தார்.[2] ஆகையால், இந்த பூமியானது நாம் வாழ்கின்ற சந்தர்ப்பப் பொருளாக ஆயிற்று.

பூமியின் மீதான இந்த வாழ்வானது குறைந்தபட்சம் நான்கு குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளில் உயர்த்தப்பட்டது. முதலாவது, மனிதன் தனிமையாய் இருப்பது நல்லதல்ல என்று தேவன் அறிந்தார். அவர், அவனுக்கு ஏற்ற துணை ஒன்றை உண்டாக்கினார், மனிதனுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் நெருக்கமான ஐக்கியமானது நிலைநாட்டப் பட்டது. இரண்டாவது, அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாது வேலையற்று

இருப்பது நல்லதல்ல என்று தேவன் அறிந்தார். செய்வதற்கு வேலையை அவர்களுக்கு அவர் கொடுத்தார். மூன்றாவது, மற்ற உயிர் ஜீவன்களின்மேல் ஆளுகையை அவர்களுக்குக் கொடுத்ததின் மூலம் தேவன் அவர்களின் வாழ்வை வளப்படுத்தினார். நான்காவது, மற்றும் மிகக் குறிப்பிடத் தக்கது என்னவெனில், தேவன் அவர்களைத் தம்முடன் ஐக்கியம் கொண்டிருக்க அனுமதித்தார்.[3]

என்ன ஒரு சிலாக்கியம்! என்ன ஒரு சந்தோஷம்! என்ன ஒரு கருத்து! இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று? இது ஏன் நடந்தது? இந்தப் பாடக் கருத்தானது மூன்றாம் பிரிவாகிய "நம்முடன் தேவனுடைய உறவு" என்ற பகுதியில் மிக விபரமாக எடுத்தாளப்படும். இருப்பினும், இப்பொழுது நமக்கு அறைகூவல் விடுவதற்குப் போதுமானவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றை நாம் பெற்றுள்ளோம்.

அவரது சாயலில் உருவாக்கப்பட்டவன்

வேதாகமப் பதிவேடானது, "தேவன் தம்முடைய சாயலாக மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தார், அவனைத் தேவ சாயலாகவே சிருஷ்டித்தார்; ஆணும் பெண்ணுமாக அவர்களைச் சிருஷ்டித்தார்" (ஆதி. 1:27) என்று எடுத்துரைக்க மிக்க கவனமாய் இருக்கின்றது. தேவன், "ஜீவ சுவாசத்தை [nishmath chayyim] அவன் நாசியிலே ஊதினார்; மனுஷன் ஜீவாத்துமா [nephesh]வானான்" (ஆதி. 2:7ஆ). Nephesh என்பது சிறு வேறுபாடுள்ள அர்த்தங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட ஒரு எபிரெய வார்த்தையாகும். இவ்விடத்தில் மனிதனைத் தேவன் படைத்தது என்பதே சந்தர்ப்பப் பொருளாய் இருப்பதால், இதன் அர்த்தம் பெரும்பாலும், "இருத்தல், முழுமையான நபர்" என்று இருக்கக் கூடும்.[4]

ஆகையால், நாம் வெறுமனே "பூமிக்கு" மட்டுமே உரியவர்களாய் இருப்பதில்லை என்று நாம் காண்கின்றோம். நாம் "முழுமையான ஜீவிகளாக" தேவனுடைய சாயலில் உண்டாக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம். தேவனுடைய சாராம்சமானது ஆவியாய் உள்ளது, எனவே நாம் தேவனைப் போல் இருக்கும் தன்மை என்பது நிச்சயமாக நமது சரீர வடிவமாய் இருப்பதில்லை. நாம் தேவனைப் போல் இருக்கும் தன்மை என்பது மாம்சத்தில் அல்ல ஆவியிலேயே அமைந்துள்ளது. தேவன் ஜீவ சுவாசத்தை (nishmath chayyim) மனிதனுக்குள் ஊதிய பொழுது, அவனுக்குத் தேவனுடைய சொந்த சாராம்சத்தின் சில விஷயங்கள் - அதாவது அவரது ஆவி - இயற்கைப் பண்பாய் அருளப்பட்டது.

ஆதி. 1:30ல் எல்லா மிருகங்கள், பறவைகள் முதலிய யாவும் "ஜீவசுவாசமுள்ளவைகள்" என்றுதான் அழைக்கப்பட்டன. புரிந்து கொள்ளும் தன்மையில் அல்லது தரத்திலேயே வித்தியாசம் கூறப்பட முடியும். வேதாகமமானது, "மனுஷனுடைய ஆவி [nishmath adam] கர்த்தர் தந்த தீபமாயிருக்கிறது" (நீதி. 20:27) என்று கூறுகின்றது. மனித உயிர்கள் யாவரும் ஒளியூட்டப்படுதல், திறந்த தன்மை, மனச்சாட்சி ஆகியவை களைக் கொண்டிருக்கக் கூடியவர்களாய் இருக்கின்றனர். ஆதாமும்,

ஏவாளும் பகுத்தறிவுள்ளவர்களாய், சிந்தனை நிறைந்தவர்களாய், தங்களைப் பற்றியும் தங்கள் சூழ்நிலைகள் பற்றியும் மற்றும் தேவனைப் பற்றியும் உணர்வுடையவர்களாய் இருந்தனர். பூமிக்குரிய தனிமங்களால் உண்டாக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர்கள் தேவனிடமிருந்து வந்த கிருபையுள்ள ஈவான ஆவியினால் ஜடப் பொருளாய் இருப்பதைக் காட்டிலும் உயர்த்தப்பட்டிருந்தனர்.[5] இது அவர்கள் தேவனுடன் அர்த்தம் நிறைந்த உறவைக் கொண்டிருப்பதை அவர்களுக்குச் சாத்தியமாக்கியது.

சிருஷ்டிகர் மற்றும் மனித உயிர்கள் ஆகியோருக்கிடையில் உள்ள இந்த ஐக்கியமானது உண்மையிலேயே அமைதியானதாக இருந்தது. தொடர்ந்து நடைபெறும், ஆசீர்வாதம் நிறைந்த, தடைக்கட்டற்ற இந்த நட்புறவுக்கு ஏதேன் தோட்டமானது நன்கு தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு இடமாக இருந்தது (ஆதி. 2:7, 8). இந்த உறவானது முடிவில்லாத சந்தோஷத்திற்கு முழுமையான சாத்தியக் கூற்றைப் பெற்றிருந்தது. நித்திய சந்தோஷத்திற்கு நாம் "சாத்தியக்கூறு" என்று கூறுகின்றோம், ஏனென்றால் வேதாகமப் பாடசாலைக்கு முறையாய்ச் சென்றிருக்கும் குழந்தை ஒவ்வொன்றும் பெரும் அச்சமூட்டும் சில விஷயங்கள் நடந்துள்ளது என்று அறிகின்றது. ஆதாமும் ஏவாளும் தோட்டத்தை விட்டுத் துரத்தப்பட்டனர். அவர்கள்மீது மரண தண்டனை வைக்கப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் உழைப்பு மற்றும் வருத்தம் ஆகியவற்றினால் சபிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இனியும் தேவனுடைய பிரசன்னத்தின் மகிமையை அனுபவிக்க முடியாதிருந்தது.

ஏன்? தோட்டத்தில், "... ஜீவ விருட்சமும், நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சமும்" (ஆதி. 2:9ஆ) இருந்தன. தேவன், "... நன்மை தீமை அறியத் தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம்; அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்" (ஆதி. 2:17) என்று கூறினார். அந்த மரத்தைத் தேவன் ஏன் தோட்டத்தில் வைத்தார்? ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் "ஜீவ விருட்சத்தை" (ஆதி. 2:9) மட்டும் அளித்து அவர்களுடன் இரு தரப்பிலும் திருப்தியான ஒரு உறவைத் தொடர்ந்து கொண்டிராமல் போனது ஏன்?

இந்தக் கேள்விகள் கலக்கம் உண்டு பண்ணுபவைகளாகக் காணப் படலாம். இருப்பினும், ஜாக்கிரதையான ஒரு பகுத்தாய்வானது நமக்கு திருப்திகரமான பதில்களை அளிக்கும். அண்டத்தை அதன் பிரபஞ்ச விரிவில் நாம் கண்டிருக்கின்றோம். இந்த உலகத்தின் அதிசயங்களை நாம் கவனித் திருக்கின்றோம். "தேவன் தமது சாயலாகவே மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தார்" என்று ஒரு சிருஷ்டியைப் பற்றி மட்டுமே கூறப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். மனிதர்களுக்குத் தேவன் அளித்துள்ள அவர்கள் தேவனைப் போன்ற தன்மையில் இருப்பது, மற்றும் அவருடன் அவர்கள் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது ஆகிய அன்பார்ந்த சந்தர்ப்பப் பொருளானது அவர்கள் படைக்கப்பட்டதானது தேவனுக்கு விசேஷித்த அர்த்தத்தை வைத்திருந்தது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை (மனிதர்) சிருஷ்டிகருடன், சுய உணர்வுள்ள, பதில் தரும் செய்தித் தொடர்பில் பங்கேற்க வல்லமை கொண்டிருந்தன(ர்)! தேவனோடுள்ள, தடை செய்யப்படாத, நேரிடையான ஐக்கியத்தை கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

தேர்ந்துகொள்ள உருவாக்கப்பட்டவன்

இந்த உறவானது நிறைவான மற்றும் நீடித்திருக்கக்கூடிய தனிச் சிறப்பைப் பெறுவதற்கு ஒரே ஒரு பொருட்கூறு மட்டுமே அவசியமாய் இருந்தது. மனிதராலும் தேவனாலும் சுயாதீனமாய்த் தேர்ந்து கொள்ளப் பட்டதாக இந்த உறவு முறைக்குள் அவர்கள் பிரவேசிக்க வேண்டும். அது ஒரு சுய சித்தமான முடிவாக இருக்க வேண்டும். சுய சித்தத்திற்கு முழுமையான விளக்கம் பெறுவதற்கு, ஏற்றுக்கொள்ள அல்லது புறக்கணிக்கத் திறமை மற்றும் வாய்ப்பு ஆகியவை இருக்க வேண்டும். தேவன் ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் திறமையையும் (புத்தி கூர்மை) மற்றும் வாய்ப்பையும் (மரம்) அளித்திருந்தார். தேவன் தம் சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிதல் அல்லது அதை மீறுதல் ஆகியவற்றில் ஒன்றைத் தேர்ந்து கொள்ள சுயசித்தத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்தார். தேவனுக்கும் அவரது மனித சிருஷ்டிக்கும் பரஸ்பரம் மாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய தன்மையானது வேறு வழியில் இருக்கக் கூடாதிருந்தது.

ஆதாமும் ஏவாளும் தவறான தேர்ந்தெடுத்தலை மேற்கொண்ட பொழுது, தேவனுடைய சிருஷ்டியானது பாவம், பிரிவு, சாபங்கள், வேதனை, முள்ளுகள், அழகின்மை மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றினால் பாழானது. தேவனுடைய பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த சிருஷ்டிப்புப் பணி தவறி விட்டதா? இல்லை. தேவனுடைய பணி தொடருகின்றது. அவர், வீழ்ச்சியைத் தூண்டி விட்ட சர்ப்பத்தை (சாத்தானைச்) சபித்தார், மற்றும் விழுந்து போன மனித இனத்திற்கு வரப்போகிற ஒரு வெற்றியாளர் மூலம் மறுசீர்த்திருத்தலை வாக்குத்தத்தம் செய்தார்:

> அப்பொழுது தேவனாகிய கர்த்தர் சர்ப்பத்தைப் பார்த்து, நீ இதைச் செய்தபடியால் சகல நாட்டு மிருகங்களிலும் சகல காட்டு மிருகங்களிலும் சபிக்கப்பட்டிருப்பாய், நீ உன் வயிற்றினால் நகர்ந்து, உயிரோடிருக்கும் நாளெல்லாம் மண்ணைத் திண்பாய். உனக்கும் ஸ்திரீக்கும், உன் வித்துக்கும் அவள் வித்துக்கும் பகை உண்டாக்குவேன்; அவர் உன் தலையை நசுக்குவார், நீ அவர் குதிங்காலை நசுக்குவாய் என்றார் (ஆதி. 3:14, 15).

குறிப்புகள்

[1]ஏறக்குறைய எல்லாத் தெளிவுரை வேதாகமங்களும் இந்த வசனத்தில் உள்ள முதல் சுட்டுச் சொல்லின் ''பிரச்சனை''யைக் குறிப்பிடுகின்றன. [2]இது மனிதன் என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தையான *adam* என்பதிலும் மண் என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தையான *damah* என்பதிலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. [3]ஆதி. 1:2ல் காணப்பட்டுள்ளபடி படைப்பின் விபரம் பற்றிப் பல தொகுதிகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆதி. 1-3ஐப் பற்றி எழுதப்பட்டவைகளிலிருந்து, இந்த அதிகாரங்கள் மிகவும் தாழ்ந்த தரமுடைய கற்பனைக் கதையென்றே பலரும் நம்புவது தெளிவாக உள்ளது. ஆதியாகம விபரங்களை மதிப்பற்றுப் போகச் செய்ய நாட்டமுள்ள Akkadian *Enuma Elish* என்பது போன்ற படைப்பு பற்றி மற்ற

கதைகளுடன் இதற்குள்ள ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி இதற்கு "ஆதாரம்" அளிக்கப்படுகின்றது. முற்காலத்தில், சில வேளைகளில் பிள்ளைகள் தங்கள் வகுப்பறைக் கரும்பலகைகளில் தேவன் ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து ஆதாமையும் ஏவாளையும் நீளமான பொறி வண்டியொன்றில் வைத்து ஓட்டித் துரத்தி விட்டது போலப் படம் வரைவதுண்டு. இந்தக் கேலிச் சித்திரமானது இந்த அதிகாரங்கள் பற்றி பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைக்கு வந்த அளவிலான கன்னத்தினுள் நாவு எண்ணப் போக்கு என்பதை பிரதிபலிக்கலாம். நமது காலத்தின் அறிவியல் ரீதியான மனநிலையே பரிசுத்த வசனத்தில் இவ்விதமான போலி வேலை செய்வதற்கான ஒரு காரணமாய் உள்ளது. சத்தியமானது அறிவியல் ரீதியானதாக, நேரடியானதாக மற்றும் புறநோக்குடையதாக இருக்க வேண்டும் இல்லையென்றால் அது உண்மையல்ல என்று நாம் நினைக்கத் தலைப்படுகின்றோம். தேவன் தம்மைப் பற்றியும், இந்த அண்டத்தைப் பற்றியும், நம்முடன் அவரது உறவுமுறை பற்றியும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அறிவியல், இலக்கிய மற்றும் புறநோக்குடைய மொழிநடையில் கூறியிருந்தால் அதில் மிகச் சிறிதளவே நாம் புரிந்து கொண்டிருப்போம் என்பதை எல்லாக் கல்விமான்களும் மற்றும் வேதாகமத்தைத் தினமும் வாசிப்பவர்களும் நினைவுகூருவார்கள். ஆழ்ந்தறிவுள்ள சத்தியங்கள் பெரும்பாலும் எளிய சொற்றொடர்களில் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. மனித இனத்தின் படைப்பு மற்றும் வீழ்ச்சி பற்றி வேறு வகையில் கூறியிருந்தால் மனதைக் குழப்பியிருக்கக் கூடிய விஷயங்கள் ஆதியாகம விபரத்தில் வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றன. நமது சொந்த ஒளியூட்டுதலுக்காகவும் நன்மைக்காகவும் அந்த உண்மைகளை நாம் ஏற்றுக் கொண்டு, மற்றவற்றிற்குச் செல்வோம். [4]விரிவான ஒரு ஆய்வுக்கு Brown, Driver, and Briggs, *A Hebrew and English Lexicon*, 659-61ல் காணவும். [5]*Hmhsn (mhsnல் இருந்து), சுவாசம், ஆவி, ஆவியின் சுவாசம், மனிதரின் சுவாசம், ஆவியின் ஜீவன், என்பது hur என்பதை விட அதிகம் குறிப்பிடத் தக்கதாகவும், Shon என்பதை விட அதிகம் உலகளாவியதாகவும் உள்ளது, ஆனால் இவைகளின் இடையில் ஏதோ நிற்கின்ற வகையில் இரண்டும் ஒன்றிற்குப் பதில் ஒன்றாக மாற்றிப் பயன்படுத்தப்படலாம்; இருப்பினும் மனிதர் தொடர்பாக மட்டுமே அப்படிச் செய்யப்படக் கூடும். இவ்விடத்தில் மனிதனுக்கும் தேவனுக்கும் பொதுவான ஒன்றிருப்பது ஆதாரத்துடன் குறிப்பிடப்படுகின்றது, அது தேவனிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனிதனுக்குள் பிரவேசிக்கின்றது - தேவனுடைய "ஜீவசுவாசம்," அதாவது, சுய இயக்கத்தில் உள்ள தேவனுடைய ஆவி, மனிதனுக்குள் ஆவிக்குரிய கொள்கை, அவனுடைய வாழ்வின் ஆவி ஆகியவற்றை வெளியே அழைக்கின்றது, ஆனால் ஆவியானவர் தமது உண்மையான ஆளுமைத் தன்மையில் இருப்பதற்கு இது எவ்விதத்திலும் குறைந்தது அல்ல.*